

tohoto druhu, nebyla výsledky průvodního řízení vyvrácena a nalézací soud nevzal proto za prokázáno, že obžalovaný věděl, že tento jeho údaj je objektivně nepravdivý a klamavý. Pro tento nedostatek podstatné náležitosti subjektivní skutkové podstaty přestupku podle § 25 zák. proti nekalé soutěži není skutek obžalovaného vůbec činem trestným, před soud příslušejícím a vyneseným výrokem nebyl tedy zákon porušen, ani ho nebylo nesprávně použito.

Čís. 5974.

Slovná vyhrážka zlým nakladaním, spojená s dôrazným posunkom (napriahnutím ruky), je nebezpečnou vyhrážkou v smysle § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Totožnosť činu v smysle § 325, odst. 2 tr. p. nie je porušená, jestliže súd posudzuje zistený čin obžalovaného podľa inej eventuality skutkovej podstaty než obžaloba.

(Rozh. zo dňa 25. septembra 1937, Zm III 274/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin násilia proti orgánu vrchnosti vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu čo do kvalifikácie trestného činu a kvalifikoval tento čin ako prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Z d ô v o d o v:

Rozsudok odvolacieho súdu je napadnutý iba verejným žalobcom, a to z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p.

Odvolací súd zistil v svojom rozsudku skutkom, že obžalovaný A. dňa 4. marca 1936 vstúpil do kancelárie staničného úradu v T., keď tam prednosta Š. konal službu a zisťoval meno brata obžalovaného B., ktorý pred tým robil na stanici výtržnosť, že pri tom obžalovaný na meno- vaného úradníka napriahol ruku s výkrikom, že mu jednu strelí.

Neľze súhlasiť s právnym názorom odvolacieho rozsudku, že v tomto skutku niet skutkovej podstaty prečinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, pretože obžalovanému nešlo o to, aby zmaril zistenie zadržaného B., alebo aby vynútil jeho prepustenie, ale že ide o púhy prestupok podľa § 41 prest. zák.

Po subjektívnej stránke stačí ku skutkovej podstate spomenutého prečinu, aby pachateľ bol si toho vedomý, že násilím alebo hrozbou prekáža orgánu vrchnosti v nerušenom výkone jeho povolania. A toto vedomie obžalovaného A. bolo, lebo videl a teda aj vedel, že napadnutý úradník práve vykonával svoje povolanie, ako 25ročný zdravý muž musel tiež vedieť, že slovná vyhrážka zlým nakladaním, je-li spojená s tak dôrazným posunkom, ako je hore opísané, je nebezpečná a že ňou je riadne úradovanie hatené. Tým je u obžalovaného daná subjektívna skutková podstata cit. prečinu násilia proti orgánu vrchnosti.

Pohnútka, že sa obžalovaný chcel napadnutému úradníkovi pomstiť za zadržanie a domnelé bitie svojho brata, je nerozhodná pre posúdenie uvedenej stránky skutkovej podstaty.

Okolnosť, že obžaloba pri ináč správnej kvalifikácii videla v opísanom konaní pomstu pre výkon úradného povolania a že aj prvostupňový rozsudok takto čin posudzoval, nie je na prekážku, aby najvyšší súd čin obžalovaného posudzoval podľa inej eventuality § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, totiž s hľadiska prekážania v úradnom trvajúcom výkone, lebo tým totožnosť činu v smysle § 325, odst. 2 tr. p. nie je nijak porušená.

O jestvovaní objektívnych znakov spomenutého prečinu niet pochybností, lebo napadnutý železničný úradník pri dozeraní na zachovávanie poriadku na železnici aj podľa odvolacieho rozsudku je orgánom vrchnosti; v dobe činu vykonával v tomto smere svoje povolanie, a to po práve a obžalovaný mu v tom (mimo prípadu shluknutia) nebezpečnou vyhrážkou prekážal.

Je tedy v zistenom skutku obžalovaného daná skutková podstata prečinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914. Keď prez to v ňom odvolací súd spoznal len prestupok podľa § 41 prest. zák. a preto vo výroku o kvalifikácii zrušil prvostupňový rozsudok, zaviniť zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p.

Čís. 5975.

Není třeba, aby stěžovatel hned po vyhlášení rozsudku výslovně podržel formální důvod zmatečnosti, který ohlásil ihned, jakmile bylo závadné opatření učiněno, nýbrž stačí, uplatnil-li jej později v ohlášení nebo v provedení opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 25. září 1937, Zm IV 328/37.)

Nejvyšší soud přezkoumav trestní věc proti A., obžalovanému pro přečin podle § 310, odst. 2 tr. z., zmateční stížnost obhájce obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost byla založena na důvodech zmatečnosti podle § 384, č. 9 a § 385, č. 1 a) tr. ř.

Důvod zmatečnosti podle § 384, č. 9 tr. ř. byl uplatňován: 1. protože soud první stolice nevzal svědkyni M. do přísahy; 2. protože odvolací soud nevyhověl obhájcovu návrhu na konání místní prohlídky a výsledk svědků na místě, dále na vyžádání posudku znalce z oboru automobilismu a na výsledk svědka N.

Obhájce už v odvolání uplatňoval důvod zmatečnosti podle § 384,